

подкральтъ, като потаи уплашваніето си, отговори тутакъ си и безъ да чуе всичко до край. — Да бѣде Синьоръ Мазаниеле, каквото обичате . . . .

Най послѣ, послѣдното испѣваніе отъ Славословіето исчезнѣ отъ екзивитъ сводове на храма и всички ся приготвиха да си излѣзатъ, когато рыбасть като ся спуснѣ отъ прѣстола си и отвори съсъ сабѣтъ си пѣтъ въз-іеся на амвонтъ па извика на високо — “Стой, милый ми народе, да земешъ прощкѣ отъ прѣдводителя си.”

Послѣ въ дългото си сказаніе, неописанно безсвръзно, въ което періоды отъ истинно краснорѣчіе ся размѣсахъ съсъ нечуваны прѣхласванія, и въ което диктаторътъ прѣскачаше отъ ангелскѣ умѣренность и самоотверженность до сатанинскѣ гордость, криво-лѣво говори за народътъ, за благороднитѣ, за царя, за разбойницѣтъ, за заслугѣтъ си, за даноцитѣ, за сръшнуваніето на двѣ жени, за припадваніето на Маріѣ Арскѣ, Пузолянкѣтъ, за която го чака, за будущето му благополучіе въ домътъ му на Амалфіо, за нуждѣтъ да останѣтъ обрѣжени и др. и др.

— “Тѣй, драгый ми народе,” приложи съ изговоръ на пророкъ и съ важно мановеніе, “послушайте послѣднійтъ съвѣтъ на брата си и задрѣйте орѣжіята си, докѣ ся върне уставътъ подписанъ отъ царя Филиппа..... Този тържественъ обрядъ и клетвата върху евангеліето не сѣ друго, но ухыщреніе на прѣдателство; недѣйте вѣрва съвѣтницѣтъ, нито берницѣтъ, а най вече кметовѣтъ благородницѣ, заклетѣтъ ваши неприятели! — Видите ли на кое състояніе мя докарахъ мене? до кѣдѣ достигнѣхъ азъ поради тѣхъ и за васъ !..... сглоба безъ плѣтъ а само кожа и кокалы съмь останѣлъ.

И съ тѣзи думы раздра на двѣ свѣтлѣтъ си прѣмѣнѣ и като посочи безмеснитѣ си гърды и замършавелѣтъ си мышцы.

— *Ето челоуѣкътъ,* рече, като на приплесъ на еван-